

TÁ TEIR STEÐGAÐU VEGAGERÐINI.

SUM vit áður höfva nevnt, hendi tað undir fólkalokksstýrinum longu í 1951, at landsstýrið fekk í lög at steðga allari vegagerð, ið ikki longu var undir arbeiði. Hetta var eitt lið í tí avtöflingarpólitikkinum, sum hetta stýri frandi á nærum øllum okkara.

NÍÐURGONGUPOLITIKK-URIN undir fólkalokksstýrinum setti spor allastaðna. Skipaflotin minkaði, steður komu í sosialgövgvini, almenn byggiarbeiði komu onga leið o. s. fr.

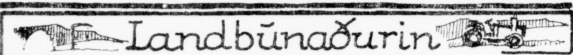
Egri tættur í hesum níðurgongupolitikki var steðgin av allari vegagerð, sum ikki var byrjað, tá níðurgongulogin um veggerðina varð frandi, sjálvt um hesi arbeiði vóru viðtikið av lögtinginum í sambandi við hina landsumfatandi veggerðina.

Eisini tjóðveldismenn komu at

eiga lut í hesi avgerð, ið kom at gera tað, at okkara vegasamband framvegis ikki er loyst, hóast vit eftir røttum skuldu havt umstøður til tað.

Tá málið var fyrri á tingi, hendi tað, at landsstýrisflokarnir komu í minniluta. Tá reisti Hákon Djurhuus seg, tók í herðarnar á D. P. Damelsen, reisti hann á fótur og rópti til formannin, hvussu mangir teir vóru.

Á henda hátt fingur teir meirafuta fyrri at steðga veggerðini í Føroyum.

Samvinnufeløgini er framtíðarmøguleikin

SVENSKI keypstovnurin SLR, ið tekur sær av øllum landbúnaðarinnkeypum til jarðarbrúkar hevur saman við eini serligari landbúnaðarnevni, hevur í serstakum aliti sagt frá trupuleikum og móguleikum í sambandi við epiáframleiðsluna.

Í álitinum verða sett fram beinleiðis uppskot um, at eplaskolan í eini nógv størri mun má leggjast í hendur SLR við tí fyrri eyga, at fremja eina betri og ódyrari vøru- og gongd á marknaðin, betri við-

gerð av vørunum, betri goymslurum o. s. fr.

Uppskot eru um betri marknaðarlíkindi og hóskafláttir prísir við at eplini verða úrbeidd undir nærri ásettum og vækendum kvalifikationsklassum, hvørs prísmyndir gjølliga skuldi lýsa goðskuna og annars kostnaðarmunin av framleiðslu og viðgerðini av eplunum.

Fyri at SLR rættuliga skal kunna gera gagnsverk til frama fyrri framleiðslu og sølu av eplum er neyðugt at stovnurin fær tak á 50 pst. av eplaumsetringinum.

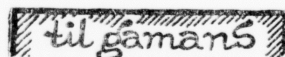

UNGDOMSVEJNING. Í Islandi hava teir nú framt eitt gott og vörðsamt tálak í samband við eitt bók upp á vörðsamt teirra ungu — bæði teirra, ið hava viðfædd brok og teirra, sum á eini ella annan hátt gera brot á landnáms fyrsettu lógarreglur. Um hesi mál, sigur Simon Ágústsson, professur.

«Vit hava nógvir ungdoms-klubbar, og teir ganga væl. Eitt særskilt tiltak í hesum arbeiði er eitt skúlkaskip, har ungi dreingir fáa høvi til at arbeiða í teirra fríð. Hetta er tiltak, ið vit hava ógvuliga stóra gleði av.

Amerikanska hersteinin í Islandi setur als ongan dam á ungdomsbrotsgættar. Við hava einki amerikanska-gentuproblema, ið er nevnt.

Hetta var størri undir krignum.

— Tú, einki er so smuttberandi sum peningisóðlar.
— Kom, gev mær ein 100-krónu seðil, og er keddur av livinum.

— Kona mín hevur pinst nógv av síni trúgv.

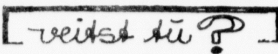
— So, hvat tryr hon?

— Ja, hon tryr, at hon kann brúka skógvar nr. 37.

— Hvussu gongur tað við sangnum hjá konu dinari?

— Jú nátt, fradikt, í gjar kundi eg fyrri fyrstu ferð taka vartið úr oyrunum.

ROUSSEAU: Um ein maður á midnætti kom og røna, at tað var dagur, vildi fólki flent at honum; men um ein maður hevði havið tíð og evni at stovna eina sekk, vildi tað fyrr ella seinni eydnast honum at vörðsamt fólki um, at hann hevði rætt.

AT dr. Ralph Nichols við Minniscota-universitetið hevur gjørt stóran kanningar og er komin til tað úrslit, at hvorki kvinnur ella menn eru goðfurlurur, tí sjálvi um tey hava roynt at fylgt væl við, so gloyma tey millum trúðing og heilt nakrar minuttir seinri.

AT Island er millum tey londini í øllum heiminum sum longest hava havt eina demokratiska stýri skipan. Áltíð varð sett á stovn longu í árinum 1027.

AT síðurin at heilsa við at rætta einum øðrum hondina kom fram longu í fornöldini, tá menn rættu hvørum øðrum höndina fyrri at visa, at teir vóru vápnaleysisir.

AT í USA er drykkjuskapur nr. 1 á listanum yvir orsakir til bilvanhukkur.

AT sjóhestahonin leggur egg síni inn at kjoymum á hanni-num, og at hana má fæðra ungarnar.

AT sílið kann í einum lopi leypa 3 metrar fyrri at sleppa upp um ein foss.

AT ein slanga kann hava upp til 400 rygggeislar.

AT størstu uglurnar hava eitt veingiflog, ið er upp til 1,8 m langt.

TÁÐ ER VERULEIKI

AT undir hesum landsstýrinum er tað eydnast at fáa í lag eina i-leggingarskipan til endurnýggjan skipaflotans, soleiðis at vit longu má undir hesum landsstýrinum hava fingið greitt fíggingina av 60—70 skipum, sum annaðhvørt eru komin, eru í gerð ella í um-búnað. Hetta vóru neyðug til-tök aftaná níðurgongupolitikk fólkalokksstýrisins, sum kostaði skipaflotanum eina afturgongd uppá 5500 tons.

NORÐOYA SPARIKASSI

lff. 5043

stovnaður 1919

lff. 5043

Sparikassin er opin kl. 10—12 og 14—16, leygardag 10—12½.

Lán verða givin móti veð í jørð og bygningum.

Renta av innskoti er 3½ % p. a. og av innskoti uppá uppsøgn 4 % p. a.

Røða . . .

(Framhald frá 3. síðu.)

Landbúnaðurin

Einaferð var landbúnaðurin fremst og álitid í Føroyum.

Men so er ikki longur.

Her má verða roynt at fáa vend í aftur.

Mannakraftin, ið áður var landbúnaðinum rúmliga til handa, er ikki fal at fáa, tá ið takast skal til hana.

Um landbúnaðurin ikki heilt skal leggjast í forna, má hann nýta maskinkraftina.

Men hon kostar.

Takið er so at fáa lagaliga flegging til landbúnaðin.

Við tí í hyggju er samtykt á tingi at veðhalda fyrri millióna lán til jarðargrunnin.

Men nóg bilgur peningur hevur ikki enn fingist til láns.

Løttingið samtykt í tí seinastu setu ein rentustudning uppá 10.000 kr.

Við hesum studningi kann so ið hvussu er takast tað fyrsta lánid uppá 200.000 kr. at læna út aftur til hamfuliga rentu, sum landbúnaðurin kann bera.

(Framhald).

Hedin Brú: LEIKUM FAGURT . . .

81

Hann gekk og grundaði yvir, hvi hann skuldi hava so ringa fólkaeyndu, meðan Punthavn varð borin á hondum av ungdominum. Áltíð stuttleiki og liv, har sum Punthavn var, hurrádóm og sangur. Hann hevði gingið og hildið, at tað var, tí Punthavn var sjálvur eitt barn. Tað var ivaleyst eitt sindur beint í tí, hann var ein menniskja, sum hevði ein feril av reitirum yvir sær, einki var óført, alt bar til. Veruleikin setti eingi mark fyrri, hvat ið gerast kundi í politikki. Tað var ikki neyðugt at hava pengar, ikki neyðugt at hava mat, ikki neyðugt at stríða og streva fyrri at framleiða virði. Alt hetta kom av sær sjálvum; um bert tú var eldhugaður, trúgvur móti tjóðskaparrørsluni, sang fosturlandsins prís, var við til fundir og alt hetta. Og tað var ivaleyst tí, ungdomurin fjeptist uppi í Punthavn, tað er so væl hóskaði fyrri ungdomin, so leingi hann er á markinum millum barndóm og mandóm.

Hesum uggaði Arantzen seg við eftir forinuni. Men so spurdi hann seg sjálvan aftur, hvussu tað bar til, at hansara meining-felagar aldri gjørdur vart við seg, uttan ein valdag. Hvi komu tey ikki á fund, hvi gjørdur tey ikki ungmannafeløg? Og tá ið hann var komin so langt í sínum hugsanum, hevði hann fyrri at taka hondina upp fyrri pannuna og siga fyrri munni sínum: «Nei, nei. Tað meira livandi fólki er ikki í mínum parti. Men tað stírvnara, tað nøgda, óbroyttliga fólkalagði, sum mestum er skorpað fast í undirlagið, so tóðarstreymurin fær tað ikki leyst.» Og Arantzen hevði fyrri at geva teimum, sum skuldu efast at ganga fyrri, skuldina, sær sjálvum og øðrum. Sannleikin um, hvussu illa stóð til í Føroyum, mátti kunna sigast á fundi, í bløðum, ímillum manna á ein so tyðligan og átrúðkandi hátt, at hvørt einasta vaksið menniskja mest sum stakk upp við kaldan dreyum og tók til sín. Og tí gekk hann áltíð, tá ið hann hevði eina løtu, og grundaði yvir at hava furd, at skriva í

Bergmál, at hava eitt fyndarorð til reiðar at taka til í samrøðu millum manna.

Ein góðan dag, so nú kemur bræv frá fútanum um, at loyvið er er givið. Tormaður hevur fingið eftirnavnið Dýrindal, sum hann hevur biðið um. Dagin eftir stendur hetta lýst í bløðunum. Tormaður var einki við hetta. Nú tókst honum, tað var eitt sindur fjákt at hava fingið sær nýtt eftirnavn. Og so hevði hann ikki so mikið sum latið mamma sína vita tað. Nú hann fekk brævið, var tað fyrsta, ið hann honum í huga: «Hvað man mamma haldið um at siggi í bløðunum, at eg havi lagt mitt fadirsnavn burtur?»

Sama kvøldið. Elspa og Dýrindal sita inni í stovuni. Nú dunkar. Elspa loypur at lata upp. Tá er tað harra Punthavn blaðstjóri og Lias frændi, sum standa fyrri gáttini, biðja gott kvøld og komu inn.

Punthavn tekur hógvuna hátíðarlaga av og koyrir hana í kotalumman, stóðar á miðjum gólvinum, sigur í lendum og reitir Tormannin hondina: «Hjartaliga til lukku við tí nýggja navninum, Tormaður Dýrindal! Hetta er meir enn eitt navn. Hetta er eitt heilagt lyfti, tygum hava givið til móður Føroyar og øll tey, sum standa saman í fræðisstríðum.»

Lias baðlar eitt litid ting út úr einum pappiri og reitir Punthavn.

«Til áminningar um hesa hátíðarstund, verði mær loyvt at geva tygum hesa lílu navngávu.» Hann festir eitt litid føyoykt postafinsflagg í bringuna á Tormanni, leggur høgur hond sigandi á hovdið á honum og sigur: «Nú er tað vár bøn, at tygum mega liva leingi í landinum, sum Gud Harrin hevur givið okkum, sær til heiðurs og teimum ungu Føroyum til frama og signingar.» So setir hann seg stíllan niður aftur á stólin undir lóðini á Lias.